

IV – GAVELA DE MARIÒEIROS XUBILADOS DE C

A que adoita xogar a partida de subhastado na Taberna do Andrucho e senta a parolar nun banco do paseo marítimo á sombra dun tamarindo cando non chove; cousa que están a facer agora, parolar, coas súas palabras inzadas de gheada.

Manel: Non dan unha, meu home, non acertan nin atándolles o paspallás á escopeta. Porque mira ti se non se vía vir o asunto.

Manolo: Que asunto, Patrón, de que falas?

Manel: E de que vou falar? Do que está na boca de todos, da

treboada deste día.

Manolo: Non me estraña que non se fale doutro tema. Temporais haiche todos os invernos, mais coma este eu nunca vira ningún.

Manel: Foiche un vendaval ben bravo, si, señor. Que maneira de caer auga! Mira se choveu, que o río desbordou e os canos de drenaxe que van soterrados por baixo das rúas non deron de si e rebentaron.

Manolo: Así quedaron despois aquelas fochancas. Metía medo miralas!

Manel: E que aquilo foi máis que chover a chuzos; e a enchente que veu despois aínda levou ben de coches por diante.

Manolo: Levou, si, señor.

Manel: Pero é que caeu tantiña que nalgún lugar da vila a auga acadou os dous metros de altura e, cando baixou, houbo onde quedou un bo lameiro de case que un metro de fondo.

Lelucho: Si, foiche moitiño. Chegou sen avisar cando non era aínda a hora do caldo, catro refoladas de vento tolo e veña, a chover sen xeito.

Manel: De catro refoladas nada, que o aire xa andaba revoltó. Virou aquela mañá todo o que lle deu a gana. Un pouco do sur, logo travesía, outra volta vendaval... e así canto quixo.

Lelucho: Non, señor. Non era vento do mar nin de poñente como ti dis, érase nordesía, ben o sei eu, que a miña muller puxera a roupa a secar na horta e o tendal case voa, que che está dese mesmo lado.

Manel: Que saberás ti de que banda viña o aire, que hai tempo que non che vai a xeito a agulla de marear.

Lelucho: Eu xa o sabía á mañá, cando acordei. Sabía que ía vir.

Vaites, como os vedoiros! Xa está o señor contramestre coas súas historias.

Lelucho: Puxéronme en aviso as costas e mais os xeonllos. Levantouseme de súpeto unha dor entolecida, como se me chantasen nos riles un milleiro de alfinetes ou me acoitelasen de vez.

Manolo: Non te enganes, Lelo, esa é a vellez.

Lelucho. A dor era tanta que me botou fóra da cama. Saín á horta e todo era azul, non se enxergaba nin unha nube.

Manel: E non dixeches antes que petaba do nordeste? A ver se te aclaras!

Lelucho: Dixen, si, e é verdade. Entrei, almorcei unha cunca de sopas, e ao pouco, cando saín outra volta, o tempo cambiara. Levantárase nordés, e petaban unhas raxadas tan frías que me deixaron o ánimo destemperado.

Manel: E dálle! Que dis, home? Ti xa non ves nin a boia de terra! Por non saber... non sabes nin onde tes a cachola.

Lelucho: Oes, ti, traste vello, coidadiño co que dis! Non me quentes moito...

Manolo: Acougade, ho! Non empededes outra vez. Encabuxádesvos por nada, parece mentira que sexades amigos dende hai sesenta anos. Ademais, xa sabedes o que se di: ceo pedrento, chuvia ou vento.

Lelucho: O refrán estache moi ben, pero o ceo estaba limpo, non había nin unha nube.

Manel: Había tal, si señor. Había unhas nubes de trono que poñía medo velas.

Lelucho: Non tal.

Manuel: Si tal.

Lelucho: Pois non lostregou nin nada.

Manel: Lostregar! Lestregar, será, digo eu. O que che faltaba a ti agora, falar como os presentadores resabidos da televisión!

Lelucho: Eu falo como me peta.

Manel: Si, si, como che peta. Ti non falas, ti só sabes esbardallar na taberna, que es ben badulaque.

Lelucho: Que son que? Xa andas a me faltar outra vez? Non

podes falar sen ter que me insultar? E ademais non lostregou para nada. Non tal.

Manel: Si tal, furtivo do demo!

Lelucho: Furtivo? Furtivo eu? Hai que ter moita cara, meu! Que mo digas ti, o maior dinamiteiro da contorna, xa é o colmo.

Manel: Que pavero es, meu rei! Vésme agora co conto da dinamita, tanto tempo despois. Ademais, iso non se demostrou nunca. Pero todo o mundo sabe que ti sempre fuches dos de marisco para hoxe e fame para mañá.

Lelucho: Non te pases, que tampouco é para tanto. Todos de cando en vez levamos para casa un capacho cunhas necoriñas fóra de tempo ou unha centola que non daban o talle pero...

Manolo: Home, non me negarás que fomos bastante salvaxes.

Manel: Non amoles ti agora, Manolo!

Manolo: Cando eramos novos o mar estábache espeso de peixes grandes coma mundos, case viñan á rede eles sós; non había, como quen di, nin que cebar o anzol.

Manel: E que queres dicir con iso?

Manolo: Pois que arramplamos con todo. Comportámonos como a frota pirata, fómosche nós os que arruinamos a metade dos caladoiros do mundo.

Lelucho: Si, ti dirás o que queiras, que o falar non ten cancelas,

pero se comezas a sacar trapos suxos non imos quedar moi ben ningún dos tres.

Manolo: Había que aumentar o esforzo pesqueiro, dicíase, e os barcos tiñan de cada vez máis tonelaxe e máis cabalos, e con todos os medios tecnolóxicos a ateigar o panel de mando.

Lelucho: Xa sei por onde vas. Sempre tivemos os últimos instrumentos de navegación: radar, sonar, o *plotter* e o satélite... E que?

Manolo: Pois que ao pouco todo era inútil. A cada largada viña menos peixe no aparello, necesitabamos máis días para enchermos as bodegas e as mareas facíanse máis longas.

Manel: Pois ben que marcaron os talles mínimos e puxeron vedas e paradas biolóxicas. As patrulleiras estaban por todas partes e había inspectores a esgalla a mirar polo que faciamos.

Manolo: E xa ves ti para que serviu, que nin rabo de peixe quedou, nin espiñas para o gato. Así acabamos comendo o argazo, roendo no verdello como os xaponeses.

Manel: Para o carro, meu, que non foi tampouco para tanto.

Manolo: E logo que fan os mariñeiros por aí aqueloutrados todo o día, ao garete, e por que seguen os barcos a podreecer amarrados no porto?

Manel: Non te estarás a volver ecoloxista ti agora?

Lelucho: Déixao, ho! Véñenlle agora os remorsos ao maquinista, mira ti. Serán cousas da idade.

Manel: E serán. Teremos que buscarlle logo unha praza no asilo.

Manolo: Ándache boa a navalla! Levo toda a mañá a tratar de poñer paz e vós aínda vos aliades en contra miña. Seredes cans! Mellor calo...

Lelucho: Home, e que querías? Chámasnos furtivos, piratas e non sei cantas cousas máis e pretendes que calemos?

Manolo: Acabouse o carbón! Non vos aturo máis. Marcho, que teño vez para receitas na Casa do Mar.

Lelucho: Moi ben, home. Abur, xa nos veremos.

Manel: Vaite, si. Vai pola sombría, que o sol na cabeza non é nada bo, e menos aos teus anos.